

7 stotis: Jėzaus žengimas į dangų

Pasiūlymas: Ką tu jau nuvedei pas Kristų? Perskaityk: Rom 10, 9–15. Tai paprasčiausias klausimas, kaip tikėti juo negirdėjus Žodžio! Kai kurie gali išgirsti tik iš tavęs ir tu esi Dievo įrankis. Šitaip augs tavo tikėjimas. Kaip gera matyti bėgančius Evangelijos skelbėjus!

Skaitinys iš Apd 1, 4–14.

Apmąstymas:

Jis sugrįš, jo atėjimo diena jau arti... Džiūgauk, dabar besimelsdamas, nes tavo malda yra budėjimas ir laukimas. Tu esi palaimintas, jei atėjęs Viešpats Jėzus suras tave budintį... Vėlai naktį, laimingas tu. „Viešpats sugrįš jis pažadėjo, neužmik tą naktį.“ (Tėvas Duval)

Mes išgyvename Jo atėjimo Adventą, nes Kristus ateis antrą kartą – nebe paslėptas nuolankioje Betliejaus prakartėlėje, bet garbėje: „kaip tvykstelėjęs žaibas nušviečia viską nuo vieno dangaus pakraščio iki kito, taip savo dieną pasirodys ir Žmogaus Sūnus“ (Lk 17, 24).

Jis ateis gyvųjų ir mirusiųjų teisti... Jo sugrįžimas yra reali viltis. Šventajame Rašte aš matau beprotišką mokinių, liudytojų, mačiusių prisikėlusį Jėzų, džiaugsmą, bet juk šis džiaugsmas bus ir mano; aš regėsiu Jėzų. Tu jau gali Jį matyti tikėjimu, nes Dievo karalystė yra tarp mūsų.

Ar matai ją?

Ieškok karalystės ženklų. Jie kaip raugas tešloje, kaip maža sėklelė, kuri išauga į medį. Pažvelk į dvylikos apaštalų būrelį, kaip jie subūrė žmones... Eik kartu su jais skelbti ir burti žmones aplink Kristų.

Šventoji Dvasia ir evangelizacija:

Jonas Krikštytojas yra didis ir ugingas liudytojas šiems laikams. Jis turi dvi ypatingas liudytojas šiems laikams. Jis turi dvi ypatingas malones: nuolankumą ir užsidegimą. „Jam skirta augti, o man – mažėti“ (Jn 3, 30). Jis leidžiasi nustelbiamas Jėzaus ir atsisako savo mokinių. Jis parodo mokytoją – Dievo Avinėlį. Šis nusižeminimas suteikia jam nepaprastą užsidegimą, kuriame nesama jokio drungnumo. Ir šiandien reikalingas uolumas skelbiant Evangeliją, reikia būti pasiruošusiems visuomet gauti keletą akmenų... Pasaulis yra kaip kempinė, ištroškęs tikro gyvenimo žodžio, gyvojo vandens, atgaivinančio tokią daugybę atvirų širdžių. Net ir tu, tavęs nepriimančiųjų širdyse. Žodis veiks, nepaisydamas pašaipų ir patyčių. „Gėdydamiesi ateis pas Jį (Jėzų) visi, kurie ant Jo niršta.“ (Izaijas)

Andriejus, pirmasis pašauktasis. Tai Andriejus surado savo brolių Petrą, kuris jam tarė: „Radome Mesiją“, bet dar anksčiau Jonas Krikštytojas parodė Jėzų Andriejui: „Štai Dievo Avinėlis!“

Taip, Andriejus nuvedė Petrą pas Jėzų. Taip, skelbti Evangeliją – tai nuvesti pas Jėzų, prie šaltinio.

Skelbiant Evangeliją reikia atsisakyti savęs, atsisakyti kelių patogumų ir gyventi atsižadėjimu, neturtu, nusizeminimu ir nešti savo kryžių. Tačiau šlovingą kryžių. Nesu matęs nė vieno brolio, kuris grįžtų namo iš misijų niurnėdamas, visuomet matydavau džiaugsmu spindinčiais veidais, skaičiuojančius Dievo padarytus nuostabius dalykus per savo tarnus, atidavusius save, kad Jėzus būtų pažintas ir pamiltas.

Iš knygos „O mano džiaugsmė! Kristus prisikėlė!“, Brolis Morkus. Tiberiados bendruomenė 2002 m.

Mąstymą siūlome pabaigti Šv. Augustino malda:

Alsuk many, Šventoji Dvasia, kad aš mąstyčiau, kas šventa.

Uždek mane, Šventoji Dvasia, kad aš daryčiau, kas šventa.

Patrauk mane, Šventoji Dvasia, kad aš mylėčiau, kas šventa.

Paremk mane, Šventoji Dvasia, kad aš vis skleisčiau, kas šventa.

Globok mane, Šventoji Dvasia, kad neprarasčiau, kas šventa.

Amen